

РЕШЕНИЕ

№ 5467

гр. София, 15.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Георги Бозуков

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоил Томов, като разгледа дело номер **4585** по описа за **2020** година докладвано от съдия Добромир Андреев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК, във връзка с чл. 63 от ЗАНН.

АССГ е сезиран с касационна жалба, подадена от ЗД [фирма], срещу решение от 03.02.2020 г. на СРС, НО, 109 с-в по НАХД№ 15669/2019 г., с което е потвърдено, издаденото на касатора наказателно постановление /НП/. Моли решението на СРС и потвърденото НП да бъдат отменени.

Ответникът по касационната жалба моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП счита, че КЖ е неоснователна и недоказана.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, доводите на страните и съобрази закона, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

С атакуваното НП е ангажирана административно-наказателната отговорност на ЗД [фирма] за това, че по претенция на основание договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, предявена на 04.10.2018 г., с дата на последно представен документ – 04.10.2018 г., не се е произнесло до 25.10.2018 г. в срок до 15 работни дни съгл. чл. 108, ал. 1 от КЗ, с което бил нарушен чл. 644, ал. 2, предл. 2 от КЗ. Наказанието е наложено за нарушение, извършено при условията на повторност по см. пар. 1, т. 51 от ДР на КЗ. За установяване наличието

на повторност е приложено НП от 29.06.2017 г., потвърдено с решение на СРС от 13.11.2017, влязло в сила на 13.12.2017 г., издадено на ЗД [фирма], за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

Настоящата касационна инстанция споделя изводът на СРС, че в хода на административно наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Както в АУАН, така и в НП е налице конкретно описание на констатираното нарушение и относимите обстоятелства, при които е било извършено. Налице е съответствие между словесното описание на нарушението и правната му квалификация. Правилно и законосъобразно в АУАН и НП са посочени законовите разпоредби, които са били виновно нарушени от ЗД [фирма].

Правилен е изводът на СРС, че касаторът е извършил нарушение по чл. 108, ал. 1 КЗ, съгласно който застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1 – 3, 8 – 10 и 13 – 18, раздел II, буква "А" от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, като: 1. определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или 2. мотивирано откаже плащането. По несъмнен начин е установена датата, на която са представени всички изискуеми и необходими документи за установяване на основанието и размера на претенцията пред застрахователя - 04.10.2018 г. Срокът за произнасяне по заведената щета, като определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума или мотивирано откаже, за санкционираното дружество е 15 работни дни, т.е. изпълнението на задължението е било изискуемо до 25.10.2018 г. Касаторът се е произнесъл по претенцията повече от половин година по-късно - на 03.07.2019 г., като е изплатил застрахователното обезщетение след изтичане на законоустановения срок, с което деяние е осъществен съставът на нарушение по чл. 108, ал. 1 КЗ.

Неоснователни са възраженията в КЖ:

Съгл. пар. 1, т. 51 от ДР на КЗ "повторно нарушение" е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизането в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. Процесното нарушение безспорно е в условията на повторност с оглед датата на извършването му – 14.09.2018 г. и датата на влизане в сила на решението на СРС от 13.11.2017 г., видно от отбелязването върху него – 13.12.2017 г., потвърждаващо издадено срещу застрахователя друго НП за същото административно нарушение. Не е налице твърдяното процесуално нарушение, касаещо непосочването на това обстоятелство в АУАН. Актът по чл. 36 от ЗАНН установява нарушението, т.е. конкретното деяние и неговото фактическо проявление. Няма законово изискване в АУАН да се обсъждат и предходни нарушения. Такова изискване е и житейски нелогично. Актът, с който се налага наказанието е НП. И именно в него същото се индивидуализира не само съобразно смекчаващите и отегчаващите обстоятелства, а и с оглед наличието, респ. липсата на повторност, която има отношение към наказанието, а не към конкретното деяние.

Съгласно чл. 108 от КЗ в срок от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106 застрахователят трябва да определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума или мотивирано да откаже плащането. Разпоредбата на чл. 496 от КЗ не предвижда различен срок. Последната се отнася до максималния срок за окончателно произнасяне, считано от датата на предявяване на

претенцията и то в случай, че застрахователят е изискал допълнителни документи – по арг. за обратното от чл. 108, ал. 3 от КЗ. Същата не дерогира 15-дневния срок за произнасяне, считано от датата на представяне на последния документ, който срок следва да бъде в рамките на общия 3-месечен срок за събиране на всички относими документи и произнасяне.

Наложено наказание е законосъобразно определено по размер, като са изложени мотиви и досежно срока на закъснение за изплащане на обезщетението, поради което не са налице предпоставките за изменението му.

Основания за приложение на чл. 28 от ЗАНН няма. Обстоятелството, че деянието е извършено в условията на повторност обуславя по-високата обществена опасност, която пък е предпоставка да не бъде приложен чл. 28 от ЗАНН.

С оглед на изложеното решението на СРС като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

Пред настоящата касационна инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК, които да обуславят различна преценка на събраните по делото доказателства.

На основание чл. 63, ал. 4 от ЗАНН във връзка с чл. 37 от ЗПП вр. чл. 27е от НЗПП ЗД Б. инс АД следва да заплати на КФН претендираните разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София-град, II касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 03.02.2020 г. на СРС, НО, 109 с-в по НАХД № 15669/2019 г.

ОСЪЖДА ЗД Б. инс АД да заплати на КФН направените по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.